

10 éves az Esernyős

KÉPZŐMŰVÉSZETI TÁRLAT

10 éves az Esernyős

KÉPZŐMŰVÉSZETI TÁRLAT

2024

OTTHONUNK
OBUDA
BÉKÁSMEGYER

Borítókép:

Bács Emese: Szentlélek tér HÉV megálló
Dr. Tóth-Piusz István: Szentlélek tér

Tördelés: Zemplén-Vektor Kft.

© Esernyös Óbudai Kulturális és Sport Nonprofit Kft.

ISBN 978-615-02-2313-1

Felelős kiadó:

Budapest III. kerület Óbuda-Békásmegyer Önkormányzatának megbízásából
az Esernyös Óbudai Kulturális és Sport Nonprofit Kft.
info@esernyos.hu

TISZTELT OLVASÓ! KEDVES LÁTOGATÓ!

Megtisztelő, hogy kulturális városvezetőként a jubileumi tárlatot és a hozzá kapcsolódó kiadványt figyelmükbe ajánlhatom.

Tíz év legjobb képei híven tükrözik a terület sokszínűségét:

Római és koraközépkori romok váltakoznak félévszázados lakótelepekkel és új építésű lakóparkokkal. A 3. kerület a végletek városa: itt vannak egyrészt a főváros tüdejének szerepét betöltő zöldövezetek a Római parttól a Hegyvidéken és Mocsároson át a Hajógyári szigetig; másrészt ellentétként itt találjuk az ipari külvárosi múltat az épített örökségben még felmutató kiüresedett és lassan, de biztosan újra feltöltődő gyárépület együttesek a Goldbergertől a Harisnyagyáron és Textilfestőn át a Gázgyárig. A nem is annyira titkos múzeumi negyedünk és az újra és újra feltámadó vendéglátó utcák teszik teljessé Óbuda-Békásmegyer kulturális térképét. A kiállítás képei ebbe a sokszínű világba kalauzolnak el minket.

Tíz év legjobb képei megmutatják nekünk, hogy a művészi látásmód egészen sajátos irányokba tudja elvinni a hétköznapok értelmezést.

Ahogy egy híres fotón lelepleződik és saját paródiájába csap át a pöffeszkedő gazdasági elit. Ahogy egy festmény a lakótelepi elmagányosodást szívemarkolóan átélhetővé alakítja. Ahogy a sajátos művészi megoldással élő fénykép elevenné formálja Victor Vasarely művészetfelfogását, színes város koncepcióját. Ahogy az olajfestmény szinte váratlanul összekapcsolja a HÉV-et és a fákat az egymásra rímelő zöldjeikkel. Ahogy a fényképek megragadják a szakrális pillanatot, templomtérben és pocsolyában egyaránt.

És ehhez a sajátos, művészeti rácsodálkozáshoz még az irodalom is bekapcsolódik: az Óbudai Anziks novellistái és szerkesztői a tárlatot kísérő kiadványt igazi összművészeti alkotássá varázsolták.

Tíz év legjobb képei már azt is meg tudják mutatni, hogy tíz év alatt hogyan változott a város, az ország, a világ – és benne mi magunk. Hogyan foglaljunk állást emlékezetpolitikai kérdésekben? Miként tudja a művész a társadalomkritikai hozzáállását érvényesíteni? Mit kezdünk a nagy társadalmi szinten jelentkező katasztrófákkal, az árvizekkel és járványokkal?

Keressük közösen ezekre a kérdésekre (is) a válaszokat a kiállításon és a kiadványban.

Kalandra fel!

Béres András
Alpolgármester

10 ÉV AZ ESERNYŐSBEN

Az elmúlt tíz esztendőre visszatekintve elmondható, hogy a fotóművészet és a képzőművészet tárlatainak megszületése szorosan összekapcsolódik a Budapest Főváros III. Kerület, Óbuda-Békásmegyer Önkormányzata innovatív, kultúra fejlesztő tevékenységével. Ennek során 10 évvel ezelőtt, 2014 szeptemberében nyílt meg az Esernyős Óbudai Kulturális Turisztikai és Információs Pont, majd hozzá kapcsolódva, 2015-ben a patinás főépületben kialakították az Esernyős Galériát. 150 nm-es korszerű, a mai igényeknek kiválóan megfelelő, színvonalas kiállítóteremmel bővült ezáltal az Esernyős Óbudai Kulturális Turisztikai és Információs Pont és gazdagodott kulturális életünk.

Az Esernyős nevet az intézmény a közelben álló izgalmas és szerethető Varga Imre szoborról kapta, melynek Várakozók ugyan a címe, de a köznyelv Esernyős lányoknak nevezi.

Óbuda egyik legfontosabb kulturális centrumában, a Fő téren kialakított, központi fekvésű kiállítóhely az azóta eltelt 10 év alatt nemcsak a kerület, de a főváros egyik igényes kiállítási helyszínévé vált, sőt időről időre a kortárs művészeti életnek és az iránta érdeklődő közönségnek is jelentős színterévé erősödött. Befogadja a kerületi alkotók színe-javát, illetve távolabb élő, országos jelentőségű művészeket is, hogy bemutathassák alkotásaikat. Olykor gyűjtők tárják elének itt kollekciójuk értékes darabjait, melyeket közös koncepció szerint válogatnak össze a tárlatokra, s újabban izgalmas művésztelepi csoportok bemutatására is vállalkozott a galéria.

Az Óbudai Önkormányzat és az Esernyős Galéria egyik legjelentősebb projektje az évente váltakozva megrendezésre kerülő Fotó-, illetve Képzőművészeti Tárlat. A galéria, illetve az önkormányzat időről időre megújuló pályázati kiírásaival, komoly díjak felajánlásával megmozgatja a művészeti szcénát, számos alkotó adja be munkáit a fotó- vagy a képzőművészeti tárlatokra.

2016 óta az Óbudai Képzőművészeti Tárlatok vezető kurátoraként magam is részt veszek az óbudai csapatmunkában. A 2016-os „Óbuda-Aquincum, személyes utak egy antik világba”, illetve a 2017-es „Szindbád – Óbuda” című kiállításokkal a városrész múltját helyeztük a fókuszba. Ezzel szemben a 2018-as „Nap mint nap - jelen idő Óbudán” címmel meghirdetett tárlat jelenkorunk kihívásaira, jelenségeire reflektált. 2019-ben a jövő témájának felvetésével született meg a „Futura Óbuda – a jövő Óbudája” című tárlat.

A kiállítássorozat következő eseményének hívószava 2021-ben „Genius loci – a hely szelleme” volt, míg 2023-ban a főváros egyesítésének 150. évfordulójára emlékezve „ÓBUDAPEST - 150 éve együtt” címmel hirdette meg Óbuda-Békásmegyer Önkormányzata az eseménysorozathoz kapcsolódó kiállítását.

A kerület múltjához, jelenéhez, jövőjéhez, ide kötődő hírességeihez és sajátos karakteréhez kapcsolódó pályázati felhívások révén többnyire maga Óbuda került az alkotások fókuszába. Ezáltal szorosabbá fonódik a művészet és az iránta érdeklődő helyi látogatók kapcsolata is. De nemcsak óbudaiak látogatták és látogatják jelenleg is az Esernyős Galéria izgalmas, színvonalas

kiállításait, s a hozzájuk kapcsolódó eseményeket. Egy-egy csoportos kiállítást életre hívó téma, vagy egyéni alkotói megjelenés, tárlatvezetés vagy előadás, művészetpedagógiai foglalkozás, idevonzza az érdeklődő tárlatlátogatókat szélesebb közegekből, általánosabb kulturális érdeklődési mezőből is.

Az Esernyős Galéria 10 esztendeje futó két művészet-szakmai tárlatsorozata, a Fotóművészeti és Képzőművészeti Tárlat „iker” születésnapját most azzal ünnepeljük, hogy a tárlatokon eddig díjazott művészeket hívtuk meg egy közös kiállításra: hozzák el legújabb műveiket mindannyiunk nagy örömeire. A beérkezett alkotások így kerültek tehát most az Esernyős Galéria kiállítótereibe. Akárcsak a korábbi években az egyes alkotók személyes ihletettséget valamint kreatív-művészi megoldását ötvöző műveik sajátos módon fogalmazzák meg, mit is gondolnak a kiállító művészek jelen korunkról, valamint bepillantunk abba is, hogy ki és mit gondol közvetve vagy közvetlenül magáról Óbudáról, netán e városrész szerepéről. Olykor egészen konkrét, pontos képi idézetek jelennek meg egyes művekben tárgyasított látványelemek formájában, emellett feltűnnek allegorikus elemekkel készített alkotások, a figurálistól kiindulva egészen az absztrakt művekig.

Valódi élmény elidőzni e műtárgyak között, bárhonnán is kezdjük a szemlélődést.

Óbuda-Békásmegyer Önkormányzata tíz éven keresztül nagy nyitottsággal és érdeklődéssel figyelte a jelenkori képzőművészet folyamatosan változó világát. Az Óbudai Képzőművészeti Tárlatok célja a kerületben élő vagy Óbudához kötődő alkotók teljesítményének megmutatkozásán túl a képzőművészet mai állapotának bemutatása is. Emellett a kiállításokra kerülő alkotásokat évről évre vonzó díjakkal jutalmazta Óbuda-Békásmegyer Önkormányzata, segítve ezzel is a díjazott alkotásokra irányuló figyelem intenzitását.

Az Óbudai Képzőművészeti Tárlatok egyik fontos hozadéka, hogy az önkormányzat egy folyamatosan gyarapodó kortárs művészeti gyűjteményt fejleszt, melyben méltó helyet biztosít a tárlatokon díjazott műveknek.

Óbuda példás vállalása, a jelenkori művészettel kialakított kiváló kapcsolata reményeink szerint a jövőben is mindig fontos tényező lesz a kerület életében.

Szurcsik József

Az Óbudai Képzőművészeti Tárlat vezető kurátora
Munkácsy-díjas képzőművész, Erdemes Művész

BÁCS EMESE

Óbuda nyáron, 60x80 cm, olaj, kollázs, vászon, 2018

IV. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Nap mint nap – Jelen idő Óbudán” 2018
Óbudai Múzeum különdíja

Sokáig keresgéltek a csavaros fagyit. Vegyeset akartunk, úgy az igazi. Csokoládé és vanília, a tetején megtörik, lefelé kunkorodik. Sietni kell vele, mert gyorsan olvad és egy idő után ledől. Nincs rajta öntet, se szórás, a tölcsér is szimplán ostyaízű. A HÉV-megállóban találunk egy árust, a híd mögött. Nem kanállal merik, hanem le kell nyomni a fagyaltgépen a kart. Ha vegyesen, akkor mind a kettőt. Gyerekkorunkban megbabonázva, csorgó nyállal néztük, ahogy a tölcsér tetején csábító gúla épül. A távolban panelmonstrumok, kártyával nem lehet fizetni. Inkább vízize van, mint édes. Valahogy ilyen lehetett a gyerekkorunk is, utólag cukrozta meg a képzelet. Villamoscsilingelés, dübörgő forgalom, a közelgő HÉV-től kattogó sínek. Meg kell várni a következőt, fagyalttal fölszállni tilos. A nyár gyorsan véget ér.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Szentlélek tér HÉV megálló, 65x90 cm, vegyes technika, olaj, kollázs, vászon, 2024

CSÍZY LÁSZLÓ

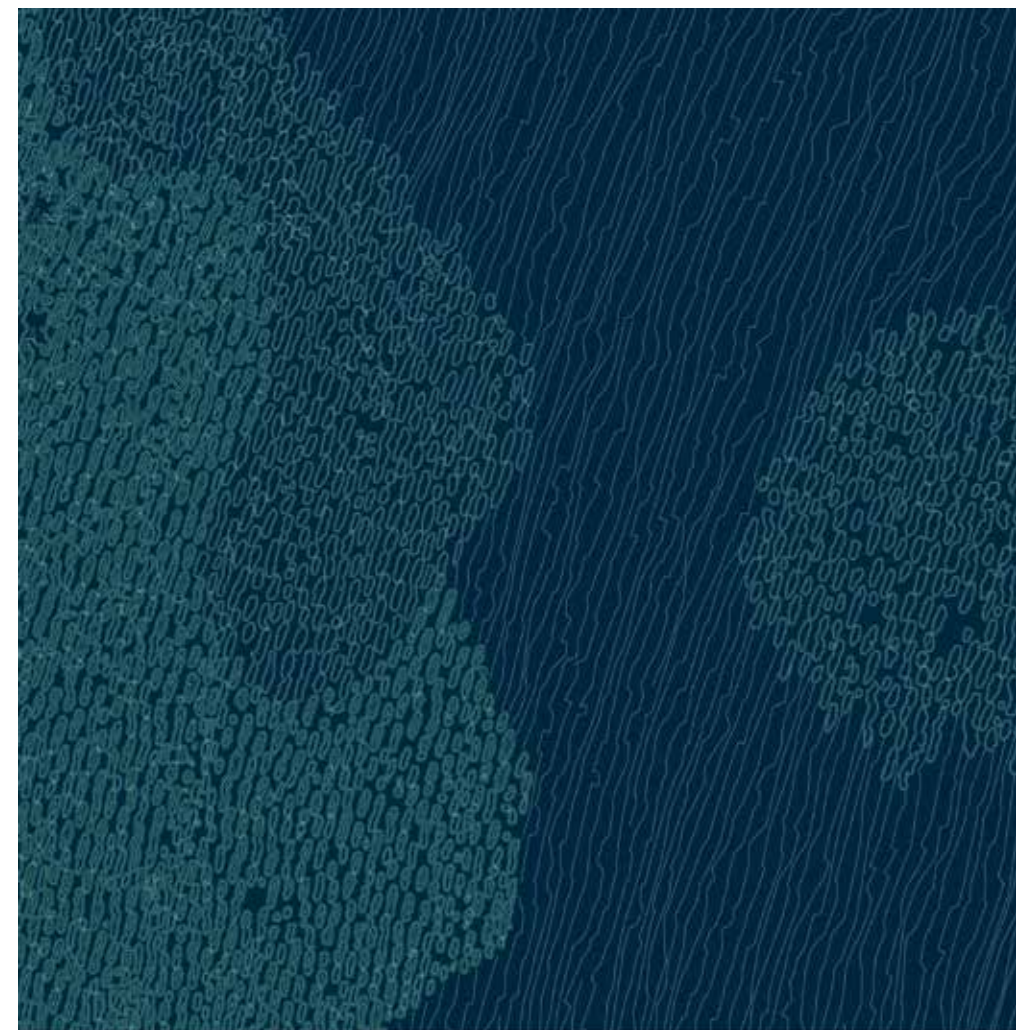

Emlékeznek a macskakövek? 170x70 cm, a plexi lap: 70x80 cm, számítógépes grafika lézer gravírozással, 2023

VII. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „ÓbudaPest – 150 éve együtt” 2023
Polgármesteri különdíj

Bírja a szúrós, dohos, émelyítő városi levegőt. Elviseli a fagyot, de a hőséget is. Akkor is ragyogóan zöld leveleket növeszt, ha a járdához túlságosan közel haladó buszok és teherautók törik le az útra lógó ágait, lakásban nevelkedett kényes kutyák hugyozzák le a törzsét, és a nem túl mélyen kapaszkodó gyökerei fölött csikknek, használt óvszerek és nem sokkal korábban még erjesztett szeszes italt tartalmazó, zsebben elférő üvegek borítják a folyton száraz földet a betonba süppedt ágyásban. Részegek hánynak a tövébe, töredezett körmök kaparják a törzsét. Hipszterek támasztják neki a biciklijüket a mentes kávé és a kézműves söroket kínáló vendéglátóhelyek előtt. Jól érzi magát.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Platán jelek, 70x70 cm, számítógépes grafika, giclée print, vászon vakrámán, 2024

EFZÁMBÓ ISTVÁN

Szindbád, 30,5x43 cm, olaj, farost, vegyes technika, 2017
III. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Szindbád-Óbuda” 2017
Esernyős különdíj

Szív, sűrít, gyújtás, kipufog.

Szív, kapocs, kígyó, meghalunk.

Van az a mese, amiben a lány hazaviszi és meggyógyítja a döglődő kígyót, aki hálából megmarja és így megöli a lányt.

Te vagy a hibás: tudtad, hogy kígyó vagyok, mégis megmentettél.

Ez a mese nem történet, hanem álmokép. Rögtön, ahogy megismerjük a szereplőinket, tudjuk, mi a helyzet. Nem, azt nem tudjuk, hogy mi lesz a vége, mert nincs vége, ahogy eleje sincs. Minden egyszerre történik, az időn kívül, eleve elrendelten.

Lány van, aki gyógyít, kígyó van, aki gyilkol. És kapcsolat van köztük, és halál van köztük.

Szív, kapocs, kígyó, meghalunk.

Szív, sűrít, gyújtás, kipufog.

Szerző: Kemény Vagyim

Kapu, 50x70, olaj farost, 2022

ESZIK ALAJOS

Az a bolond vidéki úr én vagyok, 135x75 cm, pasztell, papír, 2017
III. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Szindbád-Óbuda” 2017
3. díj

Cyerekkoromban nekem is volt egy szigetem. Igaz, messze esett a valódi otthonomtól, mármint a csupabeton lakóteleptől, amelyet akkor az otthonunknak kellett tekintenünk. Jó száz kilométerrel odébb, falun, a nagypámék udvarának egyik hátsó sarkában volt egy góré. Igen, górénak hívták, ez manapság városi füffel jobbára főnököt jelent, de ha felütjük az értelmezőszótárt, azt találjuk róla, hogy kukorica és más csöves takarmány tárolására alkalmas faépítmény. Nagypámék inkább tűzifát tároltak benne. Azt szeretem a legjobban, hogy magamra csukhattam az ajtaját és elbújhattam a hasábok között. Lábakon állt, úgy magasodott a tyúkszar és rothadt eper borította udvar fölé. Az volt az én igazi szigetem. Ki tudtam csukni az egész világot, az se zavart, ha odabent fölfaltak a szörnyemberként ott is folyton rám rontó félelmeim.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Itthon sziget, 123x71 cm, olaj, farost, 2024

FELHÁZI ÁGNES

Óbudai történet, 90x60 cm akril, vászon, 2023

VII. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Óbudapest – 150 éve együtt” 2023

3. díj

Szeretem az őszt. Még csak nem is azokat a rozsdabarna, gesztenyeillatú heteket, a recsegő avarral, a langymeleggel és a tompa színekkel meg fényekkel, hanem a későbbi időszakát, a sűrűn permetelő esővel, a korán sötétedő utcákkal és a pocsoltyák között tétován botorkáló járókelőkkel, akik folyton azon sopánkodnak, hogy már megint milyen ocsmány az idő. Pedig nem is ocsmány, én például, ismétlem, kimondottan szeretem ilyenkor az ablaküveghez tapadva bámulni a lomhán lefelé gördülő esőcseppeket, hallgatni, ahogy surrognak a kerekek a vizes aszfalton, és csak úgy mélán, gondolatok nélkül lesni az elázott, kétségbeesett, végeláthatatlan melankóliába zuhanó várost, amely azt hiszi, hogy ha egyszer, a távoli messziségből megérkezik a tavasz, akkor minden jobb lesz. Én már feladtam ezt a reményt, valójában ezért is szeretem az őszt.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Óbudai történet II., 90x60 cm, akril, vászon, 2024

FELSMANN TAMÁS

FLUCTUAT NEC MERGITUR NO.CXV. 100x100 cm, vegyes technika
V. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Futura Óbuda – A jövő Óbudája, Óbuda jövője” 2019
2. díj

Szimbiózisban találkozik benne az emberi akarat és az a feletti erő. Allegorikus értelemben akár a Teremtéssel is rokonítható. Az emberi történelem kezdeteitől fogva megkülönböztetett figyelemben részesül. Az építészet tudomány, a természeti törvényeket alapul véve, azokat tiszteletben tartva dolgozik, de a természettudományos ismeretekén túl szem előtt kell tartania azt is, hogy az az épület milyen célt szolgál és hogyan lehet funkcióit megtervezni, kivitelezni, biztosítani. Az építészet művészet, az épületek tervezése kreatív tevékenység, esztétikának és funkcionális szempontoknak egyszerre kell érvényesülniük. Ember feletti erők keverednek az ember akaratával, e kettő alkotja együttesen az építészet lényegét, egyszerre van benne jelen az ember teremtőerejének és az isteni eredetű természeti törvényeknek az alkotó alkalmazása.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

BASILICA MAIOR No.2. (Architectural Heritage) 2022; Grafika. E. A. épreuve d'artiste, digitális giclée nyomtatás; 100x100 cm; Anyag: 5 mm Kapaplast.

GAÁL KATA

Keresve se találunk? 150x85 cm, vegyes technika, 2017
III. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Szindbád-Óbuda” 2017
1.díj

Volt egy bádóg géppisztolyom, úgy rémlik, az oldalára cirill betűkkel volt valami írva, talán, hogy Kalasnyikov, ezek szerint szovjet gyártmány lehetett, elemmel működött, azzal az elemfajtaival, amelyet úgy hívtak akkoriban, zsebtelep, nem is tudom, mostanában lehetséges-e ilyen kapni, ha lenyomtam a ravaszt, a géppisztoly berregő hangokat hallatott, közben a csó elején lévő lámpa villogott, valószínűleg az szimbolizálta a torkolattűzet, a hang inkább autóéra emlékeztetett, viszont a zsebtelep hamar lemerült, a géppisztolyom túl sokat fogyasztott, apám állandóan a fejét csóválta, miért merítem le folyton, nem bírtam elmagyarázni, hogy de hát ha nem nyomom le a ravaszt, akkor mi értelme a géppisztolynak, egyébként meg a fegyverhasználatnak jele van, hang- és fényeffektek, aztán egyszer csak eltűnt az a bádoglemez, amely a zsebtelepet leszorította, onnantól fogva állandóan kiesett a géppisztolyból az elem, se kép, se hang, hagytam inkább a fenébe az egészet, talán ekkor lettem pacifista.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Future Generation 2. fa, textil, tű, balsafa

HEGEDŰS ENDRE

Szigetköz, 84,5x116 cm, olaj, akril, farost / vegyes technika
Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Római P'Art” 2015
3. díj

Nagyapámék kerítése mellett kezdődött az erdő. Igazából a kerítés mintha nem is létezett volna, az állatokat legalábbis nem érdekelte, ki-be jártak nagyapáméknál, bóklásztak mindenfelé, fölényeskedve riogatták a rabságot kényelemnek hazudó házi rokonokat. Vaddisznók csörtettek a disznóólak mögött, fácánkakas kukorékolt a tyúkudvar kerítésén, egyszer én is összefutottam egy őzrel a szőlőtőkék között, nem tudom, melyikünk ijedt meg jobban. Nagyapám talált egy kölyökkutyát a hiányos kerítés tövében, befogadta, abban reménykedtem, farkas, legalábbis hasonlított rá. Egy másik alkalommal veszett kutya tört be a hátsó udvarba, nagyapámra támadt, aki halálmegvető bátorsággal vasvillára hányta, a tetemet elégette, a villa hegyét ugyanazzal a tűzzel fertőtlenítette. Efféle kalandok zajlottak akkoriban nálunk, Vadkeleten.

Vajon akkor is félnénk a madárrajtól, ha Hitchcock nem készítette volna el a Madarak című filmet? Azt hiszem, igen. Sok madár együttesen félelmetes, még ha verebekről, rigókról, fecskéről vagy kolibrikról van is szó. Egyszer megkergetett egy csapat liba. Vagy lúd? Nem is tudom, hogy kell mondani helyesen. Nagyapám Rometjével pengettem, ez egy lengyel segédmotor volt, kétsebességes, rendszeresen beköpte a gyertyákat, nagyapám megmutatta, hogyan kell az ülés alatt tárolt dróttal kiszedegetni az érintkezők közül az olajat. Robogtam a faluban vagy 20-szal, amikor az egyik utca végén egy csapat liba fogadott. Ijedtemben vettem egy csúszós kanyart, eltaknyoltam, kirántottam gyorsan a Romet alól a lábamat és futásnak eredtem, mert már hallottam a tarkóm mögött az éktelen gágogást. Később visszamentem a földön fekvő motorkerékpárért, senki nem nyúlt hozzá, a libák addigra eltűntek. Madarak.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Magánterületek, 85x120 cm, akril, vászon, é.n.

Varjak (Vonuló varjak), 90x120 cm, olaj, farost, 2014

HERMKENS EDIT

Időtlen Római-part, 90x100 cm, olaj, farost, 2020

VI. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Genius Loci – A hely szelleme” 2021
Polgármesteri különdíj

Pucéran ágaskodik a fa a házak között. Égbe nyúló megcsonkított ágak. Az otthonunk egyre szűkebb, lassan már nincs hol lakni, annyira kicsi a tér. Elmosódott, vergődő alakok, a kontúrok felolvadni látszanak, a körvonalak ott vannak, de bizonytalanok. Sehova nem tartó járművek a sehova nem utazó utasaikkal. A gyalogátkelőhelyen átkelni készül egy kísértet, talán nem is tudja, hogy már ő se létezik. Üresen ásítózó kapualjak, a szemközti épületek hányás formájú árnyai. Az élénk színek csak még inkább elidegenítenek, az aszfalt ettől ugyanolyan szürke marad, amilyenek mi magunk vagyunk. Kiűzetés a Paradicsomból, ahol valójában nem lehettünk soha. Isten kertje távoli, elérhetetlen oázis. Még ma útra kelünk.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Isten kertje, 100x100 cm, olaj, fa, 2024

IMREH SÁNDOR

Öt BUSZESZ pont, 68x58 cm

V. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Futura Óbuda – A jövő Óbudája, Óbuda jövője” 2019
Polgármesteri különdíj

Írás a falon

Mené-mené, tekél, úfarszin.

Elképesztően jó napod volt, az élet császáranak érzed magad, lüktet a funky a füledben. És ekkor elmész a fal mellett, látod, hogy rá van írva:

Elsőre nem is esik le, de pontosan tudod, hogy valami megváltozott. A zene elhalkul, a hangulatod ugyan még mindig jó, de már kétségeid támadtak, hogy tényleg minden jól alakul. Az írás a falon befészkelte magát a fejedbe, töprengeni kezdesz, hogy vajon jól értetted-e. Hirtelen ötlettől vezérelve körbeírsz a haveroknak, hogy szerintük mit jelent a szöveg, sőt, hogy izgalmasabb legyen, feldobsz valami nyereseményt is, aki a leghihetőbb verziót adja elő az írás jelentéséről, az kap tőled egy vacsorameghívást.

És pár perc múlva meg is érkezik az a bizonyos üzenet, amitől titokban féltél is. Egy olyan fickó írta, akit nem is ismersz, a többiek szoltak neki, mert tudták róla, hogy hamar megfejti az ilyen feladványokat.

Megméretettél és könnyűnek találtattál.

Very superstitious writings on the wall.

Stevie Wonder ha ezt látná.

Szerző: Kemény Vagyim

Utcai Elemek (sorozat) - Róma, 125x92 cm, grafit papíron (fekete keret)

JAKATICS-SZABÓ VERONIKA

Gordonkázás (Homage á Krudy), 70x70 cm, vegyes technika, 2017
III. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Szindbád-Óbuda” 2017
Óbudai Múzeum különdíja

12/B. szín

Ádám: Mi ország ez, mi város, hol valánk?

Lucifer: Pedig tudod, és mégsem gondolád. Pest ez bizony, egy furcsa korban, melyben a haladás megállt. Kétszáz éves tákolmányok két keréken görögnek fel s alá, s közben napra készebb társaik rostokolnak beton névvel illetett sírjukon.

Ádám: Való igaz, pont így akarám, midőn a végtelenbe vesztő rohanást látva megálljt vágytam, s kisebb közeget, nem mindenséget egyesítő mozgolódást. De hah! Elsőre tán ruhának mondanám e széllel bélelt holmit rajtad, vagy lábadon is ösvér csizma volna, ha bármihez hasonlíthatnám.

Lucifer: Nézz magadra! Te is ily gúnyát viselsz, ezt utcai és sportos ruházatnak hívják, akármit jelentsen is ez. Inkább azon tűnődjünk, mi görbíti hátunk, mily szerepet szánt nekünk a sors. Nevemhez híven fényt hozok, de kinek és mi célból, nem látja át mégoly végtelennek hitt tudásom.

Ádám: Futár vagyok, azt mondom, jó hírek futára. A decrementum fényét visszük szerteséjjel, s tán így lágyítunk szörnyű végzetet.

Szerző: Kemény Vagyim

Fényfutár I-II., 60x80 cm, olaj vászon, 2024

LÁSZLÓ DÁNIEL

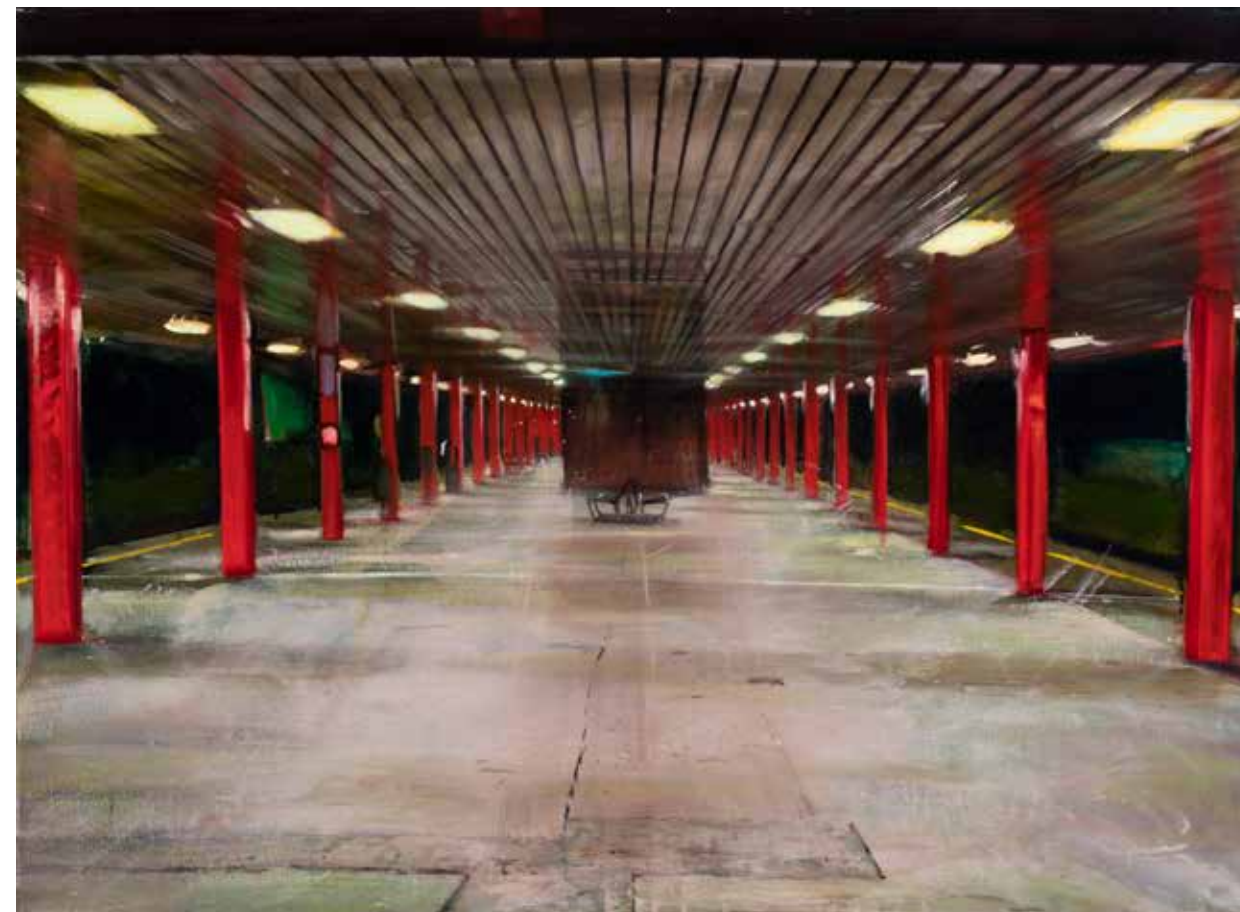
Anyukám Gimnáziuma, 110x150 cm, olaj, vászon, 2023

VII. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „ÓbudaPest – 150 éve együtt” 2023

1.díj

Elfáradsz, leülsz. Nem ülsz le. Zsong a fejedben a sok ki nem ürített hamutartó, fel nem sepert konyhakő, a bögre aljában az apró kávézemcsék. Ezt nem te fogod kisúrolni. Mondd el magadnak még egyszer, ismételd el, ha kell, tízszer, tizenötször, százszor, nem te fogod kisúrolni. Súrolja ki az, aki benne hagyta. Aki a kávé itta a bögréből. Aki a cigit szívta, belepöckölte a hamut a hamutartóba. Aki a konyhaköven utcai cipőben, sáros cipőben végigtrappolt. Leülsz. Nézed a fényes betont, a tükröződő neonfényt a betonon, a vörösre festett szögletes oszlopokat. Minden hajnalban lemoszák. Vagy ez nem is vörös? Jönnek a takarítók, rongyokkal, vödörrel, mi mással, te is rongyokkal, vödörrel mész, felvértezve, így mondjátok, lemoszátok a vöröst.

Szerző: Nagy Gerzson

Békásmegyer végállomás, 110x150 cm, olaj, vászon

LÉVAI NÓRA

2 kendő; 2x60x60, egyéni technika, selyemszövet, pamutcérna, varrás, 2018
IV. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Nap mint nap – Jelenidő Óbudán” 2018
3. díj

Na most azt értem, hogy a repülőről lefotóztad a várost. Volt ez a barátod, ötvenhatban disszidált, vagy nem, korábban, és nem is disszidált, mindegy, már nem emlékszel, de neki is van egy barátja, ő biztosan ötvenhatban, letette a kisrepülő jogsit. Felhívta ez a barátod az ő barátját, aki repül, és ő felvitt a gépen a város fölé. Te meg lefotóztad, mert pont úgy fordultatok, hogy jó kilátás nyílt a város központjára onnan föntről. Szóval ezt még értem. De miért rajzoltad át itatóspapírra? Ki gépen száll fölébe. Térképet akartál készíteni? Vagy a parkok rajzolata tetszett? A folyó, ahogy kanyarog? Az utcák pókhálószerű rendszere. Minden városban van egy folyó, ami kanyarog. Ezt a barátod mondta, aki ötvenhatban disszidált.

Szerző: Nagy Gerzson

„Távolság tartás”, 60x60, pamut cérna, 2024

„Mert minden körbe ér” WS, 60x60 cm, 2024

LÉVAY JENŐ

Hannibal tanár úr és Vitéz László az Arénában, 60x80 cm, egyéni technika, giclée nyomtatás, vászon, 2020

VI. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Genius Loci – A hely szelleme” 2021

3. díj

Azt álmodtam, a közös könyvbemutatóra készülünk, Dunakeszin, Dunaújvárosban vagy Dunaharasztnban, ezt egyikünk sem tudta pontosan, ebédeltünk, ráérősen, pedig fél óra múlva már ott kellett volna lennünk a helyszínen, de mi a helyszín, nem találtuk sehol. (K) is ott volt, igaz, nem az elejétől, az ebéd közepén toppant be, hogy mi mit keresünk még itt, induljunk azonnal, el fogunk késni, egy közös könyvbemutatóról nem illik elkésni. Semmilyen bemutatóról nem illik. Kirohantunk az utcára, (K) tolókkocsiban, pedig nem is rokkant, a taxitársaság számát kerestük, meg a címet, ahova mennünk kellene, (K) kiabált, egy árokban megakadt a tolókkocsi kereke, olyan kis kereke volt, mint a bolti bevásárlókocsiknak, talán ki is tört, (K) hajtotta tovább, a kocsi billegett, vártunk, nem jött a taxi, igaz, nem telefonált taxiért egyikünk sem.

Szerző: Nagy Gerzson

Xertox zongora, Poszt-xertox, 130x180 cm, latex nyomtatás, 2019

NAGY BENEDEK

Szindbád-Óbuda, 40x15x15 cm, bronz, bronzöntvény, 2017
III. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Szindbád-Óbuda” 2017
Polgármesteri különdíj

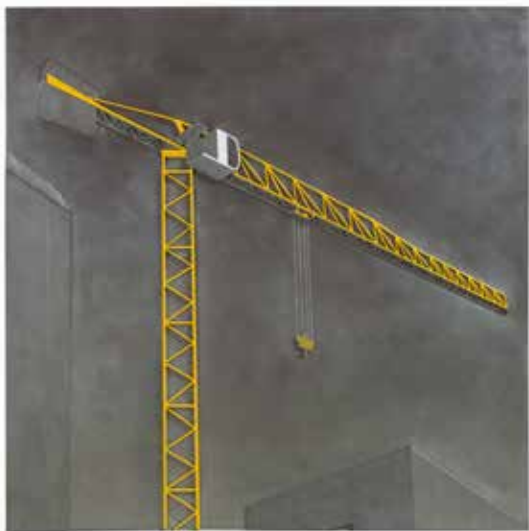
Van, amit képtelenség leejteni. Pedig már cipeled három órája, jó, ez túlzás, legyen mondjuk negyedóra, ha negyedórát kell a karodban tartani egy gyereket, akinek a foga fáj, és elengedi magát, mert azt játssza, hogy lebénult a teste a fájdalomtól, és lehet, hogy tulajdonképpen le is bénult, csak nem tudja ezt elmagyarázni neked, és viszed a karodban a gyereket a fogorvos rendelője felé, az a harmincöt kilós teher negyedóra alatt százötven kilóra, tonnányira duzzad, mintha a gyerek teste duzzadna meg, megtelne vízzel, ólommal, és te azt érzed, hogy leszakad a karod, vagy le fog szakadni, vagy nem is leszakad, hanem felrobbannak benne az izmok, de mégsem állsz meg, és a gyereket mégsem engeded ki a kezedből. Mert van, amit képtelenség leejteni.

Szerző: Nagy Gerzson

A lét hiánya, a szobormagassága: 50 cm, a talapzat magassága: 110 cm, bronzöntvény

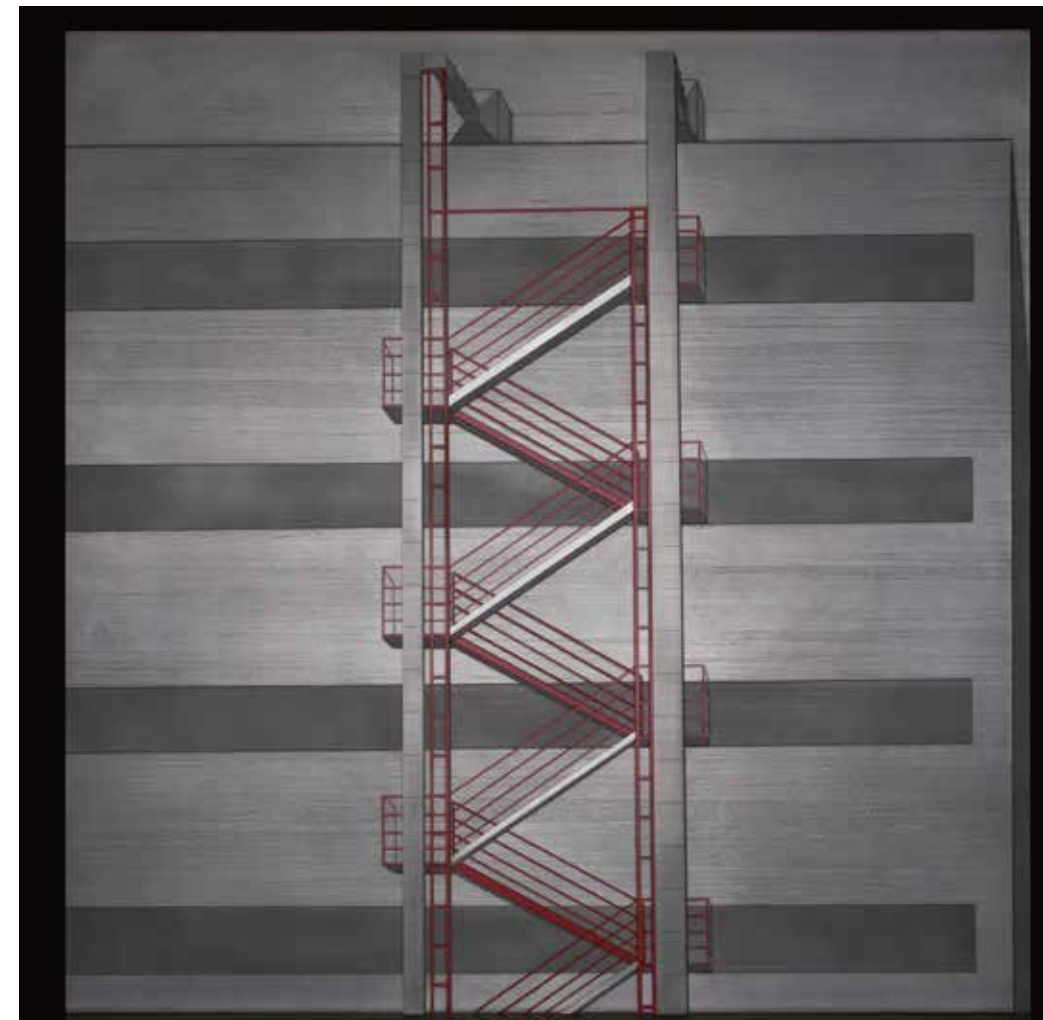
NÉMETH MARCELL

Szabadtér I., 100x100x6 cm, vésett, festett, hegesztett lemez, koracél lemez, 2018
IV. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Nap mint nap – Jelen idő Óbudán” 2018
2.díj

Többféle kijárat van, mondta apám, olyan, ami bejárat is egyben, amit könnyű elérni, akkor már nem ivott, az orvos nem engedte, illetve nem az orvos, hanem anyám, az orvos csak felírta a gyógyszereket, javaslatot fogalmazott meg, apám ilyen hivatalosan idézte, nyilván erős szarkazmussal, nem bírta az orvosokat, ezt különösen nem, van olyan kijárat, ami reménnyel kecsegtet (irónia?), megmenekít, kimenekít a jelenlegi szorult helyzetedből, van olyan, ami közel lévőnek tűnik, de ahogy elindulsz felé, egyre távolodik, anyám ezen nevetett, olyan, amit elsőre nem láatsz, mert nem látható, csak amikor már ott állsz előtte, ez a leggyakoribb, az emberek ilyen kijáratokkal találkoznak leggyakrabban az életük során, és van olyan kijárat, mondta apám, vártam, hogy felemeli a mutatóujját, de nem emelte fel, akkor már nem, ami sehova se vezet.

Szerző: Nagy Gerzson

Exit I. 100x100x6 cm, vésett, festett koracél lemez, 2022

ÖLLINGER PÉTER ZOLTÁN

Panelerdő, 100x70 cm, egyedi technika fóliára, 2023
VII. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „ÓbudaPest – 150 éve együtt”
2. díj

Csak nem képzeled, hogy elhiszem neked? Miért ne hinnéd? Mert folyton képzelődsz. Esküszöm, hogy ezt nem képzeltem. Ezt a hidegrázós esetet. Mert tegnap délután egy hidegrázós eset történt velem. Illetve két hidegrázós eset. Először is, láttam a buszon egy nagyon szép fiatal lányt. Ez még oké, szoktam szép, fiatal lányokat látni a buszon, közel jött, besétált az aurámba, még az illatát is tisztán éreztem, a parfümjét, és egyszerűen ott maradt. Pár perc volt az egész. Nem tudtam mozdulni. Ránézni sem mertem. Aztán jött a megállóm. Leszálltam, elfelejtettem. És este a Facebook feldobta a lány képét, hogy „Kit ismerhetek?”. Nincs közös ismerősünk, alig van posztja stb. Ma már nem dobja fel, a nevére sem emlékszem. Ennyire durván figyelnek bennünket? Ennyire durván figyelsz?

Szerző: Nagy Gerzson

Megfeszített város III, 100x70 cm, szitanyomat, 2024

PAPAGEORGIU ANDREA

Titkos kert a Remetehegyen, 84x84 cm, vegyes technika, papír, vászon, 2019
VI. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Genius Loci – A hely szelleme” 2021
1.díj

Van az, amikor óra előtt ébredsz. Hat harmincra állítottad, vagyis hat huszonnyolcra, mert így pontosan fél órád van a busz indulásáig, de te hat húszkor felébredsz. Érdekes nyolc percre visszaaludni? Kinézel az ablakon, a nap éppen feldereng a város felett, nyolc perc alatt lehet még álmodni valamit? Lángba borul a szomszéd ház tűzfala. Lehunyod a szemed, a háztetőket látod, a kopott, sárgás vakolatot, egy ecetfa csupasz ágait, ahogy a kémények közt utat tör magának. Tűzlétra, sosem láttál még embert. Az álmod is utat tör, a tűzlétrán kapaszkodsz felfelé, érzed a rozsdás fémet a tenyered alatt, várod, hogy hat huszonnyolc legyen, megszólaljon az ébresztő, de aznap már sehogy sem tudsz felébredni.

Szerző: Nagy Gerzson

Késői álmok, zománcozott acéllemez, 80x100 cm, 2022

PÁLOS ANNA

A felszín alatt, városi legendák, vegyes technika, 70x100 cm
V. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Futura Óbuda – A jövő Óbudája, Óbuda jövője”
1.díj

Szeretem a panelt. Nem is tudom kibogozni, hogy azért szerettem meg a panelt, mert matektagozatos a fejem, vagy azért lettem matekos, mert a szemközti - úgy van, tengelyes szimmetria! -, ugyanolyan ház ablakait számolva, csoportosítva, négyzetre (hova máshova) emelve sodródtam bele a számok csodálatos világába. És most képzeljünk el egy mátrixot! - mondta a tanár, és nem tudta, hogy ennél könnyebb feladatot nem is adhatna, hiszen folyton egy tízszer hét, nyolc, kilenc... mindegy, egészen konkrét táblázatok lebegnek a szemem előtt mióta az eszemet tudom. Része vagyok a nagy egésznek, a rendszernek, ezt látom.

ÉS.

Utálom a panelt. Amíg ott laktunk, gyerekként folyton menekültem a lakásból, a házból, a telepőről, ahogy tehettem, rögtön rohantam a parkba, a fák közé, végre felszabadultam, ott nem éreztem azt a nyomást; a beton, az egyformaság, a szürkeség, a derékszögek fenyegetését. És ha nem mehettem ki, akkor egy könyvbe mélyedve a fantázia szigetére bújtam el. Oké, a központi fűtést szerettem, nem kellett kályhákkal bíbelődni, de azért magamat mindig egy kandalló melege és fénye mellé képzeltem olvasás közben. Így tudtam kicsekkolni ebből az életből, világból, hogy ne lássam.

Szerző: Kemény Vagyim

Felszín mögött, Városi legendák 12., 85x110 cm, akril, farost, vászon, 2022

SOMOGYI EMESE

Óbudai randevú, 27x27x5,5 cm, vegyes technika
V. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Futura Óbuda – A jövő Óbudája, Óbuda jövője”
3. díj

Oltalom

Elindulni a legnehezebb, mintha tartani kéne attól, ami kint vár. Vagy attól, hogy semmi nem vár, nincs várakozás, az csak idebent van. Ha nem volna ilyen éles a határ kint és bent között, ha átláthatóvá válnának a falak, útra kelni is könnyebb volna. Küszöböt átlépni nem határátlépés volna. Világos, levegős egyszerűség óvna az ismeretlen káosz ellen, mint egy anyaöl, ringatózva haladnánk tovább vele és benne. Nem törének ránk kínzó zajok, nem zavarnának össze útkeresztződés, szemrehányó tekintetek, kicsorbult élű szorongások, nem volna kérdés, hogy hol a helyünk, mert mindenhol helyünk volna, nem válna el a távol a közeltől. Vinnénk-e magunkkal a várakozást innen bentről, vagy az is áttetszővé válna és elfoszlaná az út alatt?

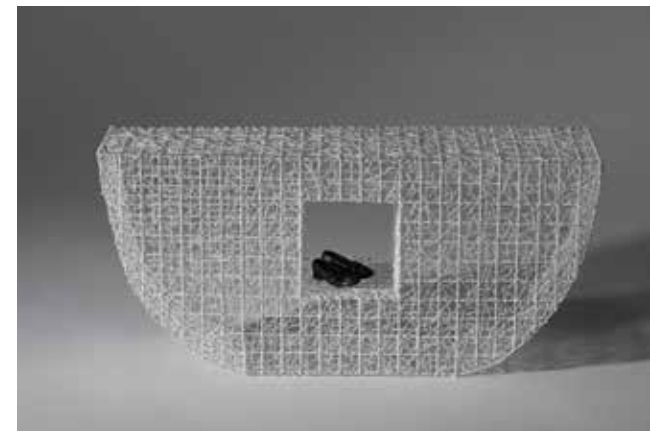
Visszatartó Erő

A félelem is várakozás, várakozás valamire, amit nem ismerhetünk, talán be sem következik, de tudjuk, hogy van. A szorongás is várakozás, várakozás valamire, amiről nem tudjuk, van-e egyáltalán. Tömbjeink nyílásai menekülőutakra nyílnak, állni az ablakpárkányon néha egészen könnyű. A sámliról fellép az ember, mint egy újabb lépcsőfokon, ennyi csak. Állni a párkányon nehéz, fellépni könnyű – érti meg ott, aki odaért. Odaérni. Ez tehát egy út – érti meg ott, aki odaért. Talán arra gondol, az út még megvan, nem vészett el a kövezetben, az út valami, létező, meglévő, s ha az, akkor járható. Ha, mint egy visszafelé pörgetett filmen, hátrafelé tenné meg, visszajutna-e az elejére, vagy visszajutna-e ahhoz a fontos elágazáshoz, amelynek végén a párkányhoz jutott? Nem tudja, csak kérdezi. Van tehát egy kérdés. Ha van még kérdés, akkor még van valami, van ok maradni – érti meg ott, aki odaért.

Szerző: Szeifert Natália

Visszatartó erő, vegyes technika, 2024

Oltalom, vegyes technika, 2024

SULYOK GABRIELLA

Fényút Aquincumban, 55x58 cm, tus, kréta, papír; 2016

II. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Óbuda-Aquincum Személyes utak egy antik világba” 2016
3. díj

Barlangszentély I.

Talán elválík egymástól a könnyű út és a helyes út. A hegyre, amely előttem áll, felkapaszkodom anélkül, hogy tudnám, hogy felkapaszkodom. A hegy csak távolról hegy, közelről emelkedő, nem látható és fel nem fogható. Ha van út egyáltalán, az erre vezet, nincs ok mérlegelni. Ám ha mégis, ha lehet kerülni, az hosszabb lesz és talán nehezebb is. Ki mondhatná meg tehát, merre könnyebb, merre bátrabb, merre helyes, ki lát ránk olyan magasból, hogy tudná, merre egyszerűbb, merre visz az, amelyet végig kibírok, és ki kell-e bírni végig. És azt pláne ki mondja meg, mi az, hogy végig.

Szerencsésebb lettem volna-e, ha valaha állhattam volna töprengve egy hegy előtt? Vagy így a jobb, hogy csak a hegyoldalban jöttem rá, hogy ez nem csak egy könnyed emelkedő?

Barlangszentély I., 49x52 cm, tus, kréta, 2022

Barlangszentély III., 32x36 cm, tus, kréta, 2022

Barlangszentély III.

Az erdőben mindig kétfelé figyelek, a lábam alá és a fejem fölé. Legjobb volna folyamatosan a tér minden irányába nézni, hallgatózni. Ennél még jobb volna hanyatt feküdni egy lombnyílás alá, és csak felfelé nézni, mert a szem előre néz, a fül leginkább oldalra hall, úgy kéne tekinteni a világra, mint fölém boruló hatalmas kupolára, közel a földhöz, közel a millió apró motozáshoz, a bogarak, kukacok, rágcsálók univerzumához, és szemmel elérve fölöttem minden elérhetlent. Ahogy felhőt lehet nézni mint Rorschach-tesztet, lombot is lehet nézni, lombközi nyílást, tűnődni, mi ez a lyuk az összefüggő lombkoronában, talán megtalálni egy öreg fa tönkjét, amelynek koronája most hiányzik innen, de már látni a száz meg száz vékony kis vesszőt, amelyek egyikéből fa lesz a mostani úr helyén. Szinte hallom az örült versenyt, a csírák a földbe fúródnak, kacsok nyújtóznak fölfelé, csak a leggyorsabb, legerősebb lesz majd itt felnőt. Ott feküdni volna jó, amíg megláthatnám, mi lesz, hogy tűnik el a lombba vágott lék, de nem teszem, az ember nem fekszik már a földre ilyenkor, csak nézek fölfelé, majd' kitörök a nyakam, ahogy próbálom az arcom egyenesen az ég felé fordítani. Terpeszállás, égindulás. Hosszú, lassú levegők.

Szerző: Szeifert Natália

SZABÓ ÁBEL

Genius Loci, 130x100 cm, olaj, vászon, 2016

II. Óbudai Képzőművészeti Tárlat Óbuda-Aquincum „Személyes utak egy antik világba” 2016
1.díj

Leó talán aznap is járt itt, átjött Pestről az Arany János utcából, meghallgatni a szövőgépek csattogását. Neki talán zene volt ez a zaj, beleszövédkött, hogy Parisiett, hogy műselyem, hogy indigó, hogy vigonyfonó, hogy filmnyomó, Padova vagy Velence lépkedett vele itt, vagy talán Morvaország, és a név végén plusz egy „-er”, ki tudja miért, de többé el nem hagyható, tanulóévek és tervezéssel töltött évadok, szerződések, számoszlopok, munkások, bérszámfejtők, technikusok, gépmesterek együtt adták a zenét aznap is, mint bármely más napon. De este, a sárga gázlámpafényben magukra maradtak a csattogások, nyomógépek, jelölőkréták, kékfestékek, nagy pulni vigonyfonalak. Indult a vonat. Indult Leóval, Mauthausen felé.

Szerző: Szeifert Natália

Goldberger gyár, 80x65 cm, olaj, vászon, 2024

SZANYI BORBÁLA

18 g, 7x14,5x43 cm gipsz, vas, vegyes technika, 2017
III. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Szindbád-Óbuda”
2. díj

Mennyi munkám benne, gondolom, mennyi fáradtság, cipekedés, tervezés, mennyi idő és félelem a jövőtől, mennyi biztonsági intézkedés, mennyi óra, mennyi szív, izgalom, csalódás és újraelkezdés, túl sok ahhoz, hogy elfújja a szél. Hogy bizonytalanra építettem, ki tudta akkor, ki tudja az ilyesmit az elején. Fönről persze más. Most már én is látom, elsöpörhető, eltaposható, kirabolható, tűnékeny semmi, tele törekeny semmiséggel. Csak meglapulni volna jó, eltűni szem elől, elmosódni a tájban, eléledgelni látahatatlanul. Régebben néha szinte akartam, hogy észrevegyenek, látva lassanak, de most, most inkább ne nézzen, ne lásson ránk senki fönről, ahonnan olyan világos a helyzetünk. Ez az otthonom, mondanám. De a hangom olyan magasra már föl sem ér.

Szerző: Szeifert Natália

Széna rajzok / Fészek próbák, folyamat dokumentáció, giclée nyomtatás, 53x85 cm;
Balansz, 3,5x71x7,5 cm, bronz kisplasztika, 2022

SZAX OLIVÉR

Jubileum (A vasúti híd 2046-ban), akril, vászon, 130x100 cm
V. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Futura-Óbuda – A jövő Óbudája, Óbuda jövője”
Óbudai Múzeum különdíja

Minden kertek összefüggenek. (Ezt sokáig nem tudtam.) Minden kertek, parkok, erdők, mindenütt, talán csak a kiszakított (kítaszított), egyenletesre nyírt fűvű udvarok és előkertek nézik kívülről, irigyen ezt a világnagy hálózatot, széleiken egyenes sorokba ültetett tuják állnak őrt a szomorúsághoz. Minden kertben laknak olyanok, akiket csak néha látni meg, és minden kertben van tiltott fa, talán nem is egy, és minden parkban áll egy néma kút vagy annak hűlt helye, minden erdőben szalad a fák között valaki, törzstől törzsig bujdokolva-felvillanva, és figyel, gondolkodik, megmutathatja-e magát neked. Minden itt leírt sor burjánzik tovább minden kertben, parkban, fában, fűszálban, gyökérben, ágban. (Cortázar például tudta ezt.)

Szerző: Szeifert Natália

A mágus és a kert tünékeny őre, 130x100 cm, akril, vászon, 2023

SZEPESI GERGELY

Ülünk a padokon, A/4 digitális, 2023

VII. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „ÓbudaPest – 150 éve együtt”
Esernyős különdíj

Mások több csomagot hoztak, külön táskában üdítő, csoki, valaki máris chipset bontogat, pedig a tanító néni megmondta, hogy ne hozzunk ilyesmit. Most mégsem szól senkire, csak azzal foglalkozik, megvan-e az osztály. Gabi, a legjobb barátom, hol lehet. Ha lemarad, egész végig egyedül leszek, nekem nem lesz párom a múzeumlátogatáskor. Anyukák és apukák tolonganak a lent, nem látom anyámat, ja de, megvan. Mindjárt idenyomakszik ő is, hogy az ablakon keresztül még megfogja a kezem, mielőtt elválnak, három teljes napra. A tanító néni megint megszámol minket, kinek hiányzik a párja, kérdezi és én felteszem a kezem, de csak a fülemig emelem, nem akarom, hogy nézzenek. Mintha a Gabit látnám, igen, ő lesz az, az anyját messziről megismerni a szétálló haja miatt. Nem szeretem az anyját, ijesztő és büdös, sokszor nem értem, ahogy beszél. Nejlonszatyor van a Gabinál, innen látom, hogy a tornacipője lehet benne. A tanító néni integet, siessenek, a vasutas bácsi is integet, mindenki integet, mindenki másért. Gabi felkapaszkodik, az egész osztály bámulja, Márk be fog szólni neki, amikor elmegy mellette, erre mindenki röhögni fog. Még én is. Aztán három teljes napig szégyellem majd magam.

Szerző: Szeifert Natália

Osztálykirándulás, digitális nyomat, 2023

UJHÁZI PÉTER

Óbudai ember, 222x30 cm, kollázs, fotó, papír, akril, 2016; **Óbudai edény**, 26x32 cm, samottos kőedény 1200C, mázfeletti festés 780C, 2016

II. Óbudai Képzőművészeti Tárlat „Óbuda-Aquincum- Személyes utak egy antik világba”
2. díj

Mintha egyszerre nőnének ki az álmaink a szétfosló téli paplan alól. A hosszú, sötét esték beszélgetései most kezdenek testet öltetni, talán elindulunk arra a rég tervezett kirándulásra is, nézzük, ahogy a madarak fészeknek valót gyűjtenek, és visszatérnek azok, akik eddig távol voltak. Színe lesz megint a zenének, talán napsárga lesz újra a kedvenc számunk. Mintha olyan sok minden várna ránk hirtelen, hogy végig sem lehet már gondolni, pedig tegnap még az üres tervek aludtak csak a talpünk alatt. Kicsit most futunk, hogy utolérjük a gyors bontakozást, szerintem felfelé kéne igyekeznünk, hogy rálássunk egy kicsit. Minden mozog, minden csábít, minden ígér valamit.

Szerző: Szeifert Natália

XVII. március, 60x80 cm, akvarell, papír, 2022

Óbudai panorámaképek víz alatt 8. - Cázgyár, közepén a felújított víztorony

Óbudai panorámaképek víz alatt 10. – Pünkösdfürdői partok a Szentendrei szigetről
 III. Óbudai Fotótárlat „Aqua. Óbuda vizei!” 2018
 3. díj

Híd és madár - triptichon

A varjak csak a kis tanya miatt járhatnak erre, a Népszíget felé, csak turisták, csak nézelődnek itt. Eszokról jönnek, a földék felől. Egészen behúzódtak a városba egyébként, odakint a gépesített, monokultúras mezőgazdaság nem sok esélyt hagyott. Mire rájöttek a gazdák, hogy a kárt nem a varjú teszi a vetésben, már mindenny volt, elfogytak a gazdák is, nagy tábla repcék maradtak utánuk, és újra csak azok. Itt egy kis tanya a szígeten, kakas ordibál a kerítésen a híd alatt, föntről is mindig észrevenni, ha az ember mondjuk a biciklilt tolja át, mert úgy tartja kedve, és megáll. A víz idén majdnem mindent elmosott. Polgárok vigyázták az állatokat, a macskákat külön, két belvíz-tavacska között egy kecske ácsorgott, én meg mint jó katasztró-fatúrta, a híd alatt, néztem. A varjak is ott voltak, a feszültségmentesített vezetékeken, néztek a sok érthetetlenül tüsténkedő embert, és néztek a bämészzkodókat is, akik végre egy kisse hasonlítani kezdtek rájuk.

Szerző: Szeifert Natália

Út a jelenbe
II. Óbudai Fotótárlat „Óbuda-Aquincum, a kétezzer éves város” 2017
Polgármesteri különdíj

Egy delutáni hajóútra emlékszem, habár nem lehet tudni már, mit kerestem egy hajón a Dunán, nem volt túl nagy hajó, nem úszó szálloda vagy ilyesmi, inkább városnéző hajó, habár nem tudom, miért néztem a várost a hajóról. Végül mégis meglepett, olyan más volt. Milyen más innen, gondoltam, milyen turistas az egész, a víztől nézve milyen mutatós a part, milyen fényesek a házak, milyen szépen síklik minden épület, mintha egyetlen céljuk volna, hogy nézzem, csodáljam őket és az urbanus rendet, a tervezést, a legszébb arcát mindennek. És mintha minden folyton kellene magát. Kicsit nevetnem kellett. Emlékszem az útra, és egyetlen képre, amelyet az északi híd alatt kattintottam el, ott fordultunk, ott már nem volt semmi látnivaló. Semmi külső, tiszteltre méltó, tiszta funkció.

Szerző: Szeifert Natália

Vonalak árnyékában, 2024

Szerző: Szeifert Natália

A kút mestersegésein kialakított víznyerő hely – így tudom, így mondja a szótár. Mestersegésein, mondja, és hogy általában a föld alatti vízkészletekhez való hozzáférést biztosít. Mondhatjuk hát, hogy a kút egy út, és minden kút vízhez vezet, hogy a víz mi, azt meg mondani sem kell. A kút út, és egymáshoz is vezet, két szomszéd egy kútnál már szinte barátság. Vajon minden kút-hoz szomszédos vezet? Vagy minden kúthoz a barátság? Vagy minden barátság szomszédoshoz vezet? Egyik nem zárja ki a másikat. Ha a kút mélyére nézünk, kívánhatunk, habár nem minden kút mélye látható, nem minden kútmélyből néz vissza ránk világnyi óhaj. De mindégylk mélyen ott a forrás.

Egíj!
3. díj

II. Óbudai Fotótárlat „Óbuda-Aquincum, a kétezzer éves város” 2017

URBÁN TIBOR

Az Óbudai Társaskör kútja

A katyn-i mártírok emlékműve

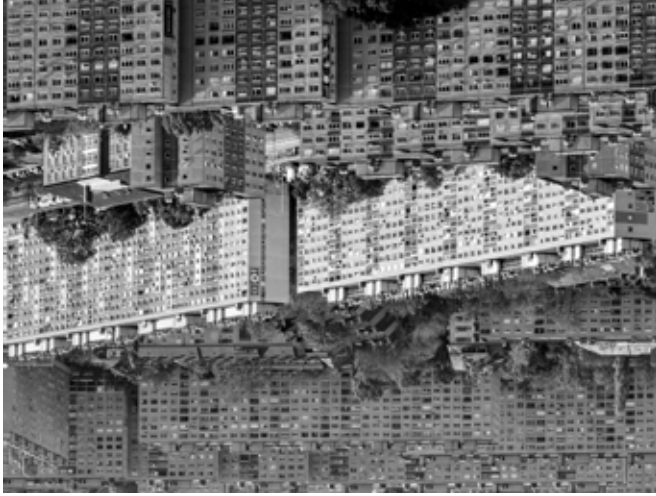
V. Óbudai Fotótárlat „Óbuda-Békásmegyér a 21. században és a karantén idején”
3. díj

Illendön gyászol e föld:
nem mutogatja gyászát,
nem száll bánat a rögre;
csak fényes héja ropog
szomorúban az esti
kenyérnek s a tengerek
lassúdad reggeli táncá
lett nehezebb, de jól tudod,
ez sem örökre.
Halottaival úgy bánik e föld,
ahogyan kimenős matrózok
a kocsmák poharával,
ha fölforr bennük a nyelt rum:
hosszan nézegetik,
aztán odacsapják!
Így bánik a testtel e föld is.
De elnyugszik a zajgás;
te tudod és tudom én,
mint van azi!

Radnóti Miklós: Temetőben (részlet)

Erőltetett menet, 2024

Egy felvétel, egy pillanat, több száz élet
IV. Óbudai Fotótárlat „Itt és most. Óbuda jelen időben” 2019
Küldöndő!

Mindenki másminlyen Dunát szeret, mindenki azt, amelyiket ismeri, amelyiknek a partján lakik, vagy amelyiket sokszor látja, vagy amelyikhez kirándulni jár, vagy amelyik fölött áthajt nap mint nap, munkába menet, vagy amelyik fölött villamossal álmosan zöttyög. En azt szeretem, amelyik kedvesen kavarog, odafent Donauschingen fölött, ahol a Breg és a Brigach összeér, ahol még csak éppen Dunává változik, lánykori neven Donau. Megdöbbentett, milyen szerény, milyen fiatal, bármí lehet beöle, gondolja az ember, ha ott áll a Berg és Brigach összefolyásánál, szalad előre a Duna-Donau, megkezdí az útját, fogalma sincs, milyen befogadó lesz, milyen hőmpölygő fo-lyammá nő majd, milyen méltóságtejes és komoly lesz ott, ahonnan én ismerem. A jövőjébdől, a múltamból. Mindenki másminlyennek szeret majd, mondtam neki, hogy így vágjon neki, és mert el sem tudom képzelni, hogy volna, aki ne szeretné.

Szerző: Szeifert Natália

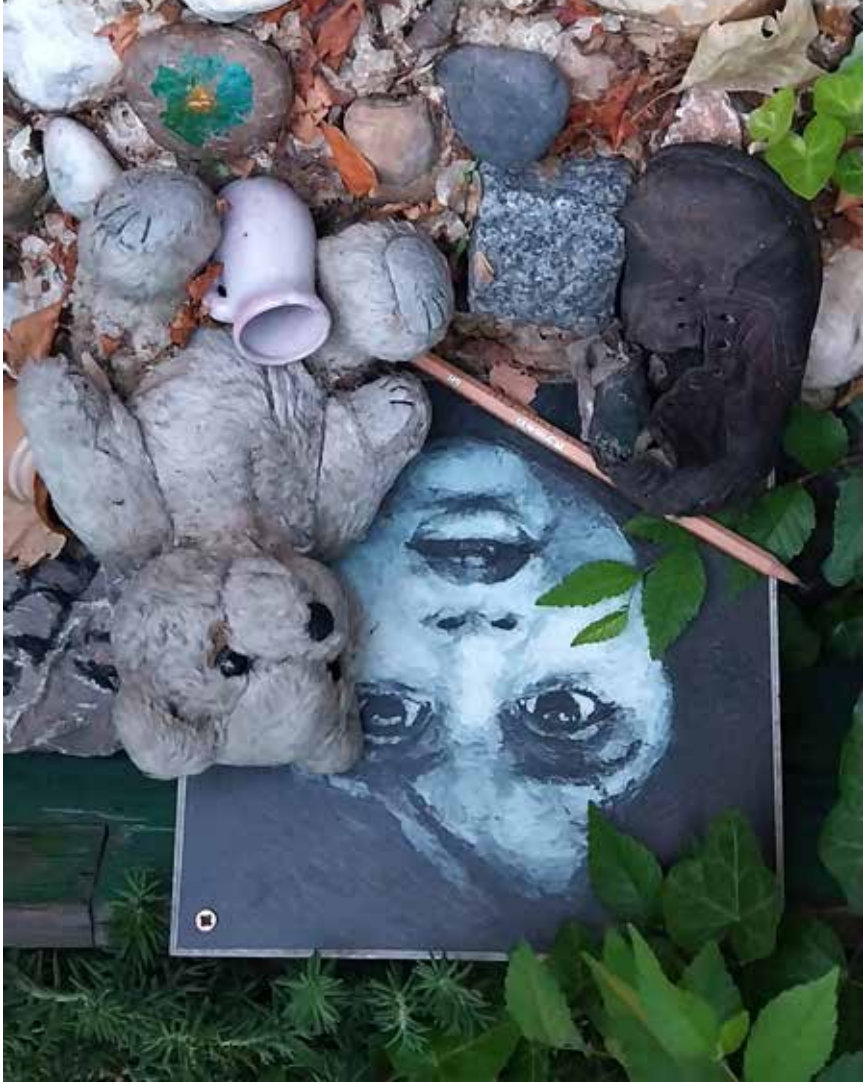
I love Duna - I love Römai, 2024

Elsők
VI. Óbudai Fotótárlat „Óbuda arcai-ismert és ismeretlen emberek Óbuda-Békásmegyeren” 2022
2. díj

Kerestem egy kerek, lapos követ, sima felületűt, olyat, amivel kacszáni szoktunk a Dunánál. Anál kicsivel nagyobbat, a kacszáshoz jobb a könnyű kavics, ami pattog a vízen, nem merül el. De ide most a súlyosabbat éreztem helyénvalónak. Mintha az a szempár mindig engem figyelne. Engem és senki mást. Aranyársárgát kevertem ki, aztán a zöldet. Nem a kavicsra festettem először, illetve nem arra a kavicsra, amit kiválasztottam, hanem egy másikra, ami hasonló ahhoz. Nem tudtam még, mit akarok. Mit akarok festeni, mit csinállok a kavicssal. Odaviszem, leteszem a többi közé? Vagy megtartom magamnak. Annak mi értelme volna? Mi értelme megőrizni a tárgyakat? Az emlékezetemben ott lesznek úgyis. Mi értelme megőrizni? Középre aranyársárga pöttyöt festettem, a zöldet az aranyársárga köré.

Szerző: Nagy Gerzson

Macival élő emlékhely, Budapest

Szerző: Nagy Gerzson

Nem találtam az angyalokat. Nem találtam az angyalaidat. Hónapok óta sötétben életem, a reménytelenség sötétjében, ezt úgysem hinned el, az utcára sem mentem ki, na jó, kimentem, hogy kenyereket és tejet vegyek, de csak akkor, ha tűzött a nap, mert a tűző nap elhomályosítja a reménytelenséget az arcomon. Napokig esett, és elállt ugyan, de a nap nem sütött ki, és én kénytelen voltam kimenni a boltba az éhség miatt, lehajtott fejfel mentem, hogy az emberek ne lássák az arcom, ne lássák a reménytelenséget az arcomon, és akkor megpillantottam. Az aszfalt lássák felzáradt, az aknafedő mellett pocsolva csillogott. Hol vagytok ti angyalok? Ki száműzött benneteket az útpadka menti árokba? Mi lesz, ha felzárad az aszfalt? Mi lesz, ha újra esni kezd? Visszafordultam, inkább ehézek.

Magány
I. Óbudai Fotótárlat „Római part”
Esernyős kiöndíj

SANTA BALAZS

**S ahogy a föld sok látomásán
régi hazám nyit néha rést:
onnan túlról majd vissza-sejtem
az örömet s a szenvedést.**
Weöres Sándor

Egy másik világ

A köd

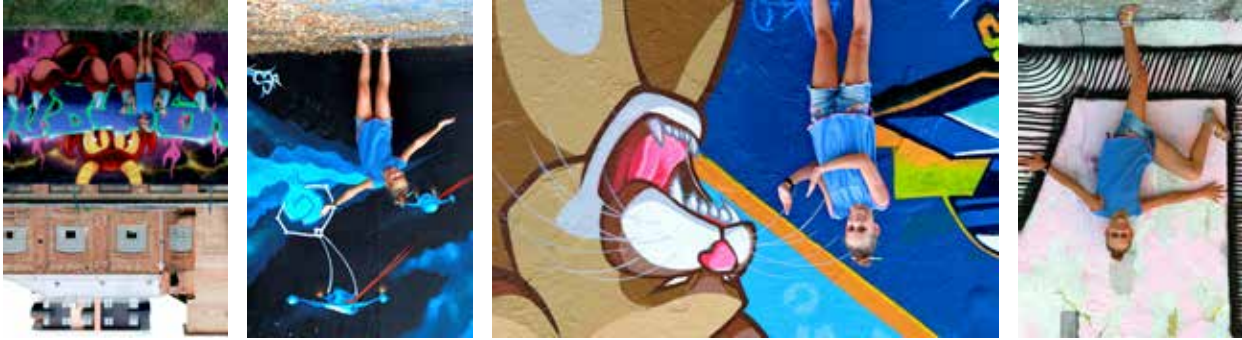
I. Óbudai Fotótárlat „Római part” 2016
Polgármesteri különdíj

Kentűt bérletem a csónakházban. Segítettek levinni a nehéz testet a vízhez, egyedül nem bírtam volna. Gyerekkoromban a holtágon indultunk el, a bikusztatonál, így hívták a faluban azt a mocsaras területet, át a híd alatt, a nádas mentén szűk csatorna vezet a folyóhoz. A csatornát az éles kanyarok miatt csak a gyakorlati kormánynosok tudták utközés nélkül átnavigálni. En nem voltam se gyakorlott, se kormánynos. Vízitűrára se jártam, a szüleim féltettek, hogy beborulunk és megfulladok. Óvatosan mártogatom az evezőt, a víz síma, szinte semmi sodrás, mintha egy masszív gáttal feltartóztaták volna a folyót, mintha egy árvíz után visszamaradt hatalmas me-dencében billegne a kenu orra. Sárgás köd lebeg a fák között. Visszafordulhatnék, de nem, most már evezek tovább.

Szerző: Nagy Gerzson

Római part, 2024

Játék a graffikkal
3. díj

VI. Óbudai Fotótárlat „Óbuda arcai-ismert és ismeretlen emberek Óbuda-Békásmegyeren” 2022

A derengést láttam meg először. A fű között még hó fehérlett, de ezt csak később vettem észre, amikor már kijutottam az országból. A vadászlesek árnya hosszabbra nyúlt a fákénál, réttegtem, hogy vaddisznóval, szarvassal, őzrel találkozom, de a vadászok lövéseitől is réttegtem. Tulajdonképpen nem lett volna szabad nekiindulnom az útnak. De nem volt más választásom. Ha nincs derengés, feladom. Persze nem adtam volna fel. Nem olyan könnyű meghalni, még akkor sem, ha vadászna rád. Féltelmes a csend, csak a bakancsom talpa gyűrja a fagyott földet. Hajnalban hol vannak az állatok? Arra várnak, hogy megadjam magam, és felnézzek az égre? A csendre várnak? A hajnali szélre, ami borzolja a fenyőfák tetejét. A derengésre az ég szélén.

Szerző: Nagy Gerzson

Hajnal

Római part
1. Óbudai Fotótárlat „Római part” 2016
3. díj

Ezek a vastag falú parasztházak nehezen, lassan melegednek át. Különösen itt a hegyetön. Hiába tűz odakint a nap, hiába vetkőznek ingre a hétvégi túrázók, hogy az izzadt pórusaikat át-szellőztessék, a házban nem enged a hideg. Mintha egy nagytestű, kövér állat befészkelte volna magát a szoba sarkába, és jeges lehelével fogóságban tartaná a teret. A téli nap magasra hág, a szomszédos fenyőerdő fájának vonala fölé, betűz az ablakon, de hiába. A fény füst, füst sugár, be-kormozza a szobában ülők ruháját, arcát, haját. Sokszor képzeltem azt gyerekkoromban, hogy a fény füst, a börmömbé, a hajszálaim közé szivárog, különben mitől volna a hajam, anyám haja, füstösen illatos egy hosszabb délutáni séta után?

Szerző: Nagy Gerzson

Vasak; Pálcikák
V. Óbudai Fotótárat „Óbuda-Békasziget a 21. században és a karantén idején” 2020
Polgármesteri különdíj

Ez speciel tudom, hogy hol van. Mámint ez a hely, ahol a foto készült. Mentem múltkor a Duna-parton, biciklivel, szóval tekerem, nem túl gyorsan, mert fáradt voltam már, és akkor megláttam ezt a kéményt. Vagy nem? Ez a kémény nem az a kémény? Pedig még gondolkodtam is, hogy jó lenne itt lakni, nem a kéményben természetesen, hanem valamelyik házban a kémény körül, nem a legfelső emeleten, mert az nyáron bemelegszik, de valahol fönt, ahonnan jól látni a sziget és a vízét. Meg látni lehet a másik partot is, azokat a házakat, a magasakat, amiket a másik partra építettek. Tekerem, nem álltam meg, ezért lehetséges, hogy nem jól figyeltem meg a kéményt, nem jól emlékszem a házakra. Azok a házak talán még el sem készültek. Az a kémény talán nem is így magasodik a házak között?

Szerző: Nagy Gerzson

Nézz az ég felé (Waterfront City sorozat)

A kémény

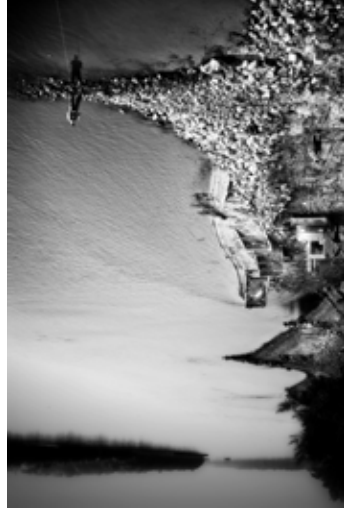
V. Óbudai Fotótárlat „Óbuda-Békásmegyér a 21. században és a karantén idején” 2020
3. díj

Van néhány elázott könyvem. Mindegyik valamiféle táskában ázott el. Vízhatlannak titulált há-
tizsákokban, bujtatos csatú bőrtáskában, amelynek részein belefolyt a víz, oldal táskában, amely-
nek az oldala az évek során hártáserterűvé vékonyodott. A papír megszárad, a könyv nem. Az
elázott könyv lapjai egymáshoz tapadnak, minttha nem akarnák megmutatni, mi van az oldala-
ikon. A kötés száradás után recseg, a gerinc foltos marad. Így is jó, hogy vannak. Eszem ágában
sincs az elázott könyvektől sem megszabadulni. Szigetet alkottak együtt és külön-külön is a
mindennapok óceánjában, akkor is, ha elárasztanak bennünket a tehetetlenség és a monotonia
nyomasztó hullámai. Kivüli a növekvő sötét, bévüli a meztsvárként szolgáló fény. A könyvekhez
mindig közel esik a part. Szárazon maradunk.

Szerző: Benedek Szabolcs

Római-part éjjel, a 2023-as decemberi árvíz idején

Horgász az építkezésen, 2016
I. Óbudai Fotótárlat „Római part” 2016
1.díj

Nem tehettek róla, de mindig megunom a futást. Időről időre változó elánnal vágtam neki. Testmozgás, izmok, égetni való zsír, ledobni vágott kalóriák. Középsiskolás koromban az Esti Krónikához időzítve keringtem a lakótelepen. Kezemben a zsebrádió, fülhallgató nem volt, vagy ha mégis, állandóan elszakadt, amúgy is, akkoriban mindig történt valami, csak jót tettem azáltal, hogy mások is hallhatták a híreket. Sima utcai ruhában szaladtam, vagy melegítőben talán, akkor még miféleknek nem létezett direkt ehhez dizájnolt öltözék. A környékbéliek megbámultak, mit csinál itt estéről estére ez a csodabogár, aki velünk együtt azt figyeli, hogy áll a reformok és az átalakulás ügye. Végül meguntam, a híreket és a futást is. Igaz, néha még nekiveselkedtem, főleg, amikor gázosanak éreztem a túlsúlyt, de se fizikai, se akaratot nem sikerült soha szereznem hozzá. Irigylem, akik bírják, én elfutottam a kitartásom elől.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Agárverseny futam, Kincsem Park, 2024. július 5.

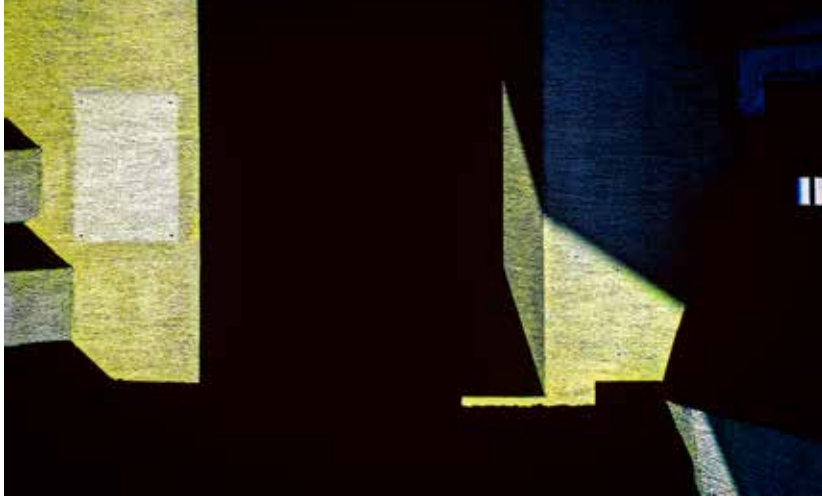
Modern idők
IV. Óbudai Fotótárlat „Itt és most. Óbuda jelen időben” 2019
1.díj

Abstrakt képeim láttán legelőször a következő ártatlanul bosszantó kérdést tették fel és teszik fel még ma is: „De mit akar ez mondani...?” A kérdés először zavarba ejtett, de az évek múlásával, ha nem is a feleletet, de megtaláltam a feleleteket. Objektívan: kétdimenziós forma-szín kompozícióról van szó, vagy pedig olyan, intuícióból, tudományból és technikából született többdimenziós struktúráról, amely vizuális ingereket hordoz és a modern város által igényelt sokrétű plasztikai funkciók egyikét tölti be. Szubjektívan: olyan, érzékeny tulajdonságokkal rendelkező költői alkotás, amely képes arra, hogy a szemlélő képzeletét és érzelmeit mozgásba hozza. Kérdézik tőlem, hogyan egyeztethető össze a konstruktív tendenciák az avantgarde anarchizáló tendenciáival? Az első tendencia energikusan kialakít egy nagyszabású funkcionális keretet, amelynek sokszínű térégei a klasszikus állandók szépségének harmóniáját sugározzák. A második, az ultraszabad, tisztavirág életű eligondolásokban bővelkedő tendencia bizonyos fajta költsézetet és humort áraszt. Ez a két, látszólag ellentmondó tendencia a valóságban kiegészíti egymást.

Victor Vasarely: A mű befogadása (1968)

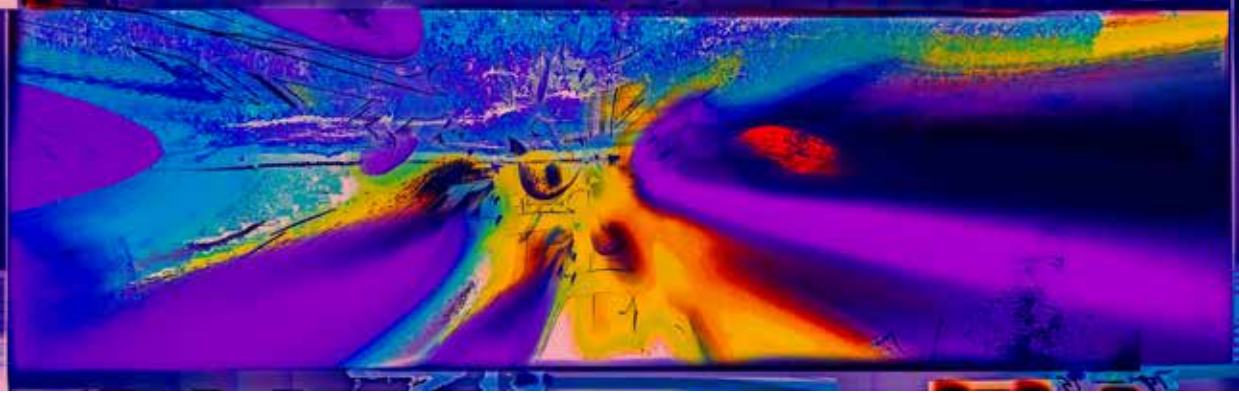
Szentlélek tér

Óbudai Absztrakt
 V. Óbudai Fotótárlat „Óbuda-Békásmegyér a 21. században és a karantén idején” 2020
 2. díj

Rövidlátó vagyok, kiskamasz koromban fedezték föl, akkorra úgymond már késő volt, mindjárt első nekifutásra vaskosan tapadtak szemeimre a dioptriák. Tudtam, hogy nem látok jól, de nem akartam szemüveget. Mégis megkaptam, ellenkezésről szó sem lehetett, onnantól szokatlanul élesen láttam mindent. Pedig az volt az egyik kedvenc időtöltésem: lenézni az ötödik emeletről a kivilágított esti utcára és bámulni a tekintetem előtt elsuhanó, elmosódó fényeket, meg a színes pacákat, amelyek az utcai lámpákat és a neonhirdetéseket jelentették, én azonban nem láttam a kontúrokat, pusztán a villódzó foltokat. Szemüveg nélkül a világ sokkal fényesebbnek és színesebbnek tűnt. Engedelmeskedtem a nálunk akkor még nem is ismert New Age-es fölszó-íltásnak és eldobtam a szemüvegemet.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Tijuana

Óbuda
3. díj

IV. Óbudai Fotótárlat „Itt és most. Óbuda jelen időben” 2019

Hogy mi vonzott a legjobban benne? A titokzatossága. A sejtelmessége. Az, hogy soha nem tudhattam biztosan, mi van a tekintete mögött, amely egyébként folyton változott, akár a tenger – néha hullámok csaptak föl, néha tükörsíma volt. Akárhogy is, jó volt megmártózni benne. A haját is szerettem, csapzottan, de frissen fésülve is jól esett hosszan végigsimítani, a háta közepéig ért, és közben mintha elektromos térbe kerültem volna, éreztem a szikrákat a bőrömon, a tenyerem is fölforrósodott. A párnánkon rendszerint összegyűlték az erős, sötét színű hajszálak, gyűrűként csavarodtak az ujjaim köré. Némelyiket csak órákkal később találtam meg a testem legkülönfélébb pontjain, hajlatokban rejtőzve, a bőrörmre tapadva. Miután elment, összeporaszítottam, azt hittem, így el bírom felejteni!

Szerző: Benedek Szabolcs

Bori

A nyár utolsó napja V.

1. Óbudai Fotótárlat „Római part” 2016
2. díj

Nem szeretem nézni, ahogy mások esznek, és azt se szeretem, ha mások nézik, ahogyan én eszem. Magányos dolog egyedül enni, akkor is, ha közben állnak körülöttem és lesnek. Pedig sokszor ettem már egyedül és bizonyára még sokszor fogok, olyankor inkább bekapcsolom a tévét, vagy meredek a monitorra, noha evőeszközzel a kézben nem lehet mozgatni az egeret. Ha mások sorakoznak mellettem, az maga a csupasz valóság. Nem lehet eldöle a képernyőbe menekülni. Nézd, itt egy ember, és eszik. Mit eszik? Halászlét vagy gujyásleveset? Csak nekem főzték, vagy a többiek nem mernek, nem akarnak leülni mellém? Próbálok nem odafigyelni, mintha nem is érdekelne. Izgatott tekintetek, vajon izlik neki? Bográcsban rottyogatott étel elképzélhetően fehér kenyér nélkül. Kell az erős.

Szerző: *Benedek Szabolcs*

Mindannyian szeretjük az évfordulókat. A napot, amikor összejöttünk szerelmünkkel. A napot, amikor megszületett gyermekünk, amikor beszélni kezdett, vagy amikor lediplomáztunk, vagy amikor felmondtunk. Es féljük is az évfordulókat. Több generációba égett bele az a pillanat, amikor New Yorkban becsapódtak a repülők, amikor Oroszország lerohanta Ukrajnát.

Az ember emlékező, nosztalgizáló lény.

Az Esernyősnél mi is úgy döntöttünk, az idei évben felülünk a nosztalgiaivonatra és kicsit magunk mögé tekintünk. Ugyanis 10 évvel ezelőtt indult útjára az Esernyős és vele együtt az Esernyős Galéria. Mint egy-egy gyertya az ünnepi tortán, tizedik születésnapunk alkalmából az idei év tíz hónapjára, egy-egy kiemelt eseményel ajándékoztuk meg látogatóinkat, közösségeinket. Es ha maradunk a metáforánál: mivel az Esernyős sokoldalú tevékenységének és működésének egyik legfontosabb szereplője a Galéria, a decembertől ünnepi tárlat az Esernyős születésnapján az ünnepi torta. A kurátorokkal és a szervezőkkel szerettük volna egy különleges válogatással bemutatni az Esernyős Galéria elmúlt 10 évét. Az Óbudai Fotótárlat és az Óbudai képzőművészeti Tárlat elmúlt 10 évének díjazottjait állítottuk újra reflektorfénybe munkáik bemutatásával.

Az emlékek nemcsak a múltunkat határozzák meg, de meghatároznak minket magunkat, utat mutatnak a jövőnknek is. A jövőre tekintve az Esernyős tervei változatlanok. Nem úgy lesz, ahogy Kincses Károly írja, hogy az egész csak egy nosztalgizációs légycsapkodás. Sőt, kifejezetten nem szeretjük a rovargyűjteményeket sem. Mi a szinpopművészetet, a hősöncinert, a bodobá-csokat, a szentjánosbogarat szeretjük, ha röpködnek, ha mászkálnak, ha szépséggel töltik meg életünket. Ezért a 2025-ös évben természetesen folytatjuk, és meghirdetjük az újabb Óbudai Fotótárlatot.

Köszönjük az elmúlt 10 évet elsősorban a művészeknek, a kurátorainknak, de természetesen Óbuda-Békásmegyér Önkormányzatának. Es külön kiemelten köszönöm az Esernyős valamenyi egykori és jelenlegi munkatársának is, hiszen nélküük az elmúlt 10 év nem lett volna.

Halmai Róbert

Az Esernyős Nonprofit Kft. ügyvezetője

Óbuda-Békásmegyér Önkormányzata 2022-ben hatodik alkalommal hirdette meg fotópályázata és az Esernyős Galériában rendezett sikeres kiállításokkal kezdődött program folytatódott tovább. Hat év, ötözernél több foto több száz fotóstól... Ez az Óbudai Fotópályázat eddigi méréleg. Ezek persze csak számok. A mennyiségi mutatók mögött azonban tisztán látható, hogy több száz ember szabad idejének egy részét azzal töltötte, hogy fényképező alkalomatossággal a kezében, fi-gyelő szemmel járta újra és újra a harmadik kerület utcáit, tereit, helyeit, figyelte az ott élőket. Rengőteleg fényképet exponáltak, ezek egy részét kiálalodtva elküldték az Esernyős Galériába, ahol szakértő zsűriik kiválasztottak a sokból sokat, annyit, ami a termékekbe még pontosan befér, ezeket installáltak, kiállították, amit aztán megint sokan megnézték. Így ért körbe a dolog, s vált a néhány száz figyelo munkájának eredménye néhány ezer kíváncsi ember vizuális táplálékává. Ahány fo-tós, annyi szempont, annyi eltéro megközelítés. Erdékes. Azt hiszem, ez az a ritka eset, amikor min-denki jól jár. Az is, aki csinálta, az is, aki nézte, de leginkább Óbuda-Békásmegyér profitált belőle azzal, hogy szép és kevésbé szép mutogatni vagy rejtegetni való arcai megörökítést nyertek, s a folyamatosan változó városrészz családl fotóalbuma meglelt érdekes képekket, amiket majd mu-togathat a következő generációknak.

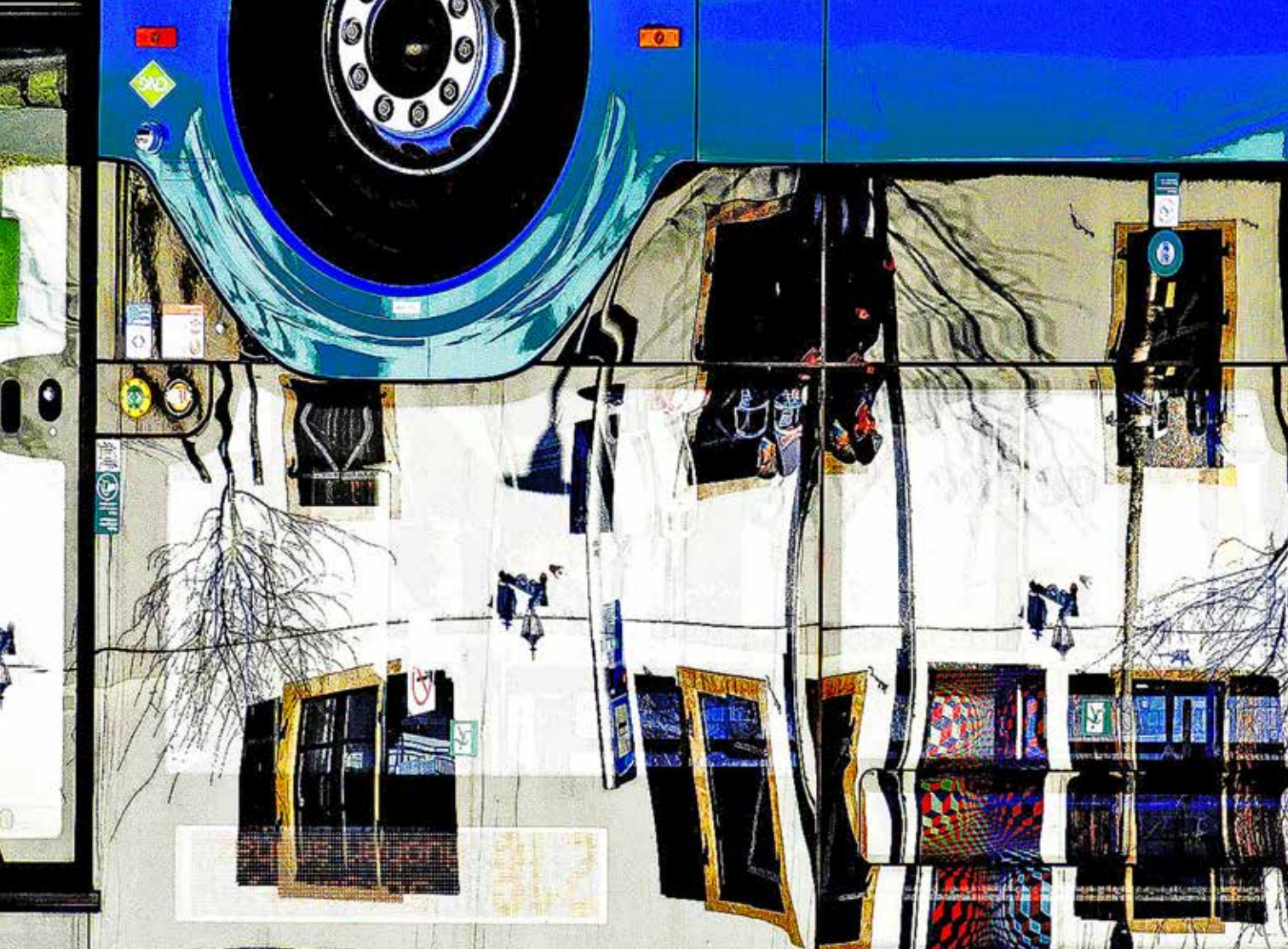
A program kicsit másként, de folytatódik tovább. Nyilvánvaló, ha egy ember, egy intézmény eler valamilyen kerék évfordulóhoz, akkor óhatatlanul meg kell állnia, hátra kell fordulnia és megnéz-nie, mi mindent tett eddig, mit csinált jól, rosszul, s a tanulságokat leszűrve, indulhat tovább az útján. Az Esernyős Galéria sem kivétel ez alól. Azt találták most ki, hogy az előző hat év nyertesét ismét megszólították, beküldött munkáikat egy szűron átbocsátva kiállították. Minimum három legyet ütnek ezzel egy csapásra. Előő légy: visszatfordultak, számba vették az elmült évek legjobbjait, ezzel teljesítve az évfordulos feladat egy részét. Második szárnyas rovar: ugyanakkor számvetésre kész-tették a korábbi évek itészeit, vajon jól döntöttek-e annak idején, megfélelo személyeket, képeket díjaztak-e korábban, s még ehhez jön az az érdekeség is, hogy tájékoztatást kapunk, fejlődtek-e, változtak-e a fotográfusok az azóta eltelt időben. Es a harmadik lecsapott légy egyéltelműen a közönséget illeti, mivel egy többszörösen válogatott fotóanyag kerül a kiállítottóterem falára, amiben ki-ki kedvére válogathat, s szabadon gondolhat róluik bármít. Mégvan az évfordulos légycsapko-dás, most már csak az a kérdés: lesz-e tovább? Folytatják-e a megkezdett utat, avagy leülnek egy-kényelmes karszékbe, s nosztalgizáva mesélni kezdének: Tudjátok gyerekek, volt egyszer egy fo-tós vállalkozásunk.....

Kincses Károly
fotómuzeológus

10 éves az Esernyös

FOTÓTÁRLAT

2024

10 éves az Eszernyös

FOTÓÁRLAT